

Emily Carr

Egy varjú

A fenyőfák csúcsa eltakarta az eget. Ágaik között sok-sok szárny csattogása és rikoltások gomolyogtak. Ezekből izgatott, éles kiáltás vált ki:

– Picur, Picur! Hol vagy?

Picur választát szinte elnyomta a varjak káromgása, a száraz ágak recsegése és a zöld gallyak susogása. A kislány olyan közel ugrott le a panaszos idős hang gazdájához, hogy az ijedtében felkiáltott:

– Jaj nekem, te gyerek! Mi a csudát csináltál ott fenn?

– Megpróbáltam elkapni.

A kopasz, vézna nyakú madár látán, amelyet a lány a kezében tartott, az asszony ismét felsikított, arcát elöntötte az undor.

– Mit akarsz kezdeni ezzel a ronda jószággal?

– Megszelídítem, tanítgatom, szeretni fogom.

– Az egész udvar tele van otthon szőrös és tollas állatokkal. Miért kell ehhez a gyűjteményhez még egy undorító varjú is?

Picur sűrűn kapkodta a levegőt, a nehezen megszerzett zsákmány miatt szinte zihált. A legnehezebb az egészben az volt, hogy rávegye ezt a rokont, kocsizzanak ki az erdőbe, tudta, hogy a varjak ott fészkelnek. Azt füllentette, hogy virágot akar szedni. Ahogy a varjú kopasz testével lüktetett a kezében, egészen fellelkesedett, és ez kárpótolta a testén lévő karistolásokért és ruhája szakadásaiért.

– Bizony nagyon szerencsés vagyok – lihegte, miközben próbálta szétválasztani a szoknyája két redőjét, amelyeket a fenyőtűk egymásra

varrtak –, nagy szerencse, hogy ilyen könnyen elértem: a varjak általában olyan magasan fészkelnek, hogy nem lehet őket megközelíteni.

– Én azt mondanám, elérhetetlenek – szolt az asszony, miközben felnézett a fákra, majd le, a megtépázott, mézgas kislányra. – Szedd rendbe magad, Picur, amíg eloldom a lovat. – Egyik lábával a homokfutón még odaszólt: – Egy varjú bajt hoz.

– Akkor felmászok még egyért?

– Az istenért, dehogyis! Menjünk haza, majd ott megkapod, amit érdemelsz. Az egyvarjús balszerencse majd utolér, amikor Legidősebb meglátja a madaradat, erre mérget veszek.

Picur óvatosan a kabátja elejébe patyulálta. Az utolsó kanyarnál, amikor már nagyon közelgett a varjú sorsát érintő ítélet és Legidősebb, így szolt:

– Köszönöm, hogy ki tetszett vinni.

Annyira szerettem volna, hogy legyen egy varjú. A vad állatok érintése hihetetlen boldogságot jelent nekem.

– Örülök, hogy az én gyerekeim nem olyanok, mint te, Picur – válaszolt az asszony. – Kiszállás, de gyorsan! Én már itt sem vagyok, mielőtt Legidősebb meglátja azt a madarat. El ne mondd neki, hogy részem volt ebben. Remélem, hogy az egyvarjús balszerencse engem nem ér utol.

Az öreg ló szusszant egyet, majd tompa patacsattogással hirtelen elindult. Picur pedig belépett a házba, hogy a Legidősebb szeme elé kerüljön.

Egy dologban biztos lehetett, mégpedig abban, hogy Legidősebb azt teszi, amire nem számíthat. Szigorú tekintetében megcsillant vala-

mi, ahogy végigmérte kishúgát és a varjút. Váratlanul arra gondolt, hogy hasznát vehetik a madárnak.

– Picur – szólalt meg a nővére. – Smith úr és felesége eljöttek hozzánk, és sokáig maradnak. – Picur grimaszt vágott. Ki nem állhatta Smithéket, ezt a nagyképű házaspárt, akik vendégeskedni jobban szerettek, mint a saját házuk körül tüsténkedni. Picur nem is rejtette véka alá a véleményét. Legidősebb arra készült felhasználni a madarat, hogy megfékezze Picur éles nyelvét. Hosszú mutatójja minden intése figyelmeztetést jelentett, miközben így szólt: – Udvarias leszel a vendégeimmel, Picur, különben kidobom a madaradat!

Picur, miután egy kis kosárba fektette a madarat, már ment is fel az emeletre.

– Szó sincs róla, Picur! A dög a verandán marad!

Úgy tűnt, a vacsorának sosem lesz vége. Smith úr nagyképű történeteket mesélt, amelyeken a felesége jókat nevetett. Sem Legidősebb, sem Picur másik két nővére *nem tudott* nevetni az ilyenfajta történeteken. Picur boszankodott, ki akart menni a varjúhoz.

– Miért vagy olyan bánatos, kölyök? – ezzel egy erős tweedkönyök mélyedt a bordái közé.

Picurt az a fajta düh öntötte el, amelyet egy bakfis lány érez, ha 'kölyök'-nek hívja egy ellenszenves alak. Megdermedt, de elkapta Legidősebb tekintetét, és ismét magába roskadt. Az mentette meg a helyzetet, hogy kezdtek felállni a vacsoraasztaltól. Kirohant a verandára a varjúhoz.

Ahogy hozzáért, már tátogott is felfelé egy csőr piros ürege, amelyet ingadozó, vékony nyak tartott. A fejcske mindkét oldalán még nem igazán látó szemek. Puha csőrei még

semmire sem használhatók. Könnyörgő, türelmetlen rikácsolás szólt, amely nem is a torkából, hanem egyenesen a begyéből jött: élelmet követelt.

Picur lehajolt, és kis facsipesszel tömte a tátogó csőrt. Smith, aki utána jött a verandára, fölé hajolt, és hatalmas pipafüstöt fújt a varjú torkába. A kis madár összerezzen és összezárta a csőrét.

– Undok tulok! – ripakodott rá Picur, s amint felemelte tekintetét, láthatta, hogy Legidősebb is kijött a verandára, és figyelni őket. Szemében azt látta, hogy odafigyel a varjúra, figyelmezteti Picurt, és megveti a Tulkot.

A varjú hihetetlenül gyorsan nőtt. Lassan a nyaka nem nyaklott ide-oda, és a lába is elbírt a testét. Felállt a fészékben és rikácsol, amikor Picur etetni ment. Az ételt a torkába töltötte, a madár pedig mohón nyelte.

Lassan a kis tokok, amelyekben tollai rejtőztek, kipattantak, és kopasz testét pelyhes tollak borították. Viszkettek, ezért csipkedte és tollász-kodott. Ahogy nőtt-nődögélt, minden nap valami újdonságot fedezett fel önmagán. Az utolsó és a legcsodálatosabb dolog, amire rájött, a szárnyak használata volt. Először csak csapkodott velük, de még nem volt elég ereje, hogy felrepüljön. Nehéz begye, ahol az ereje lakozott, még a föld melegére és biztonságára vágyott. S mivel a levegő még nem szólította, megelégedett azzal, hogy a földön fel-felugráljon, amíg szárnyai erőt gyűjtöttek, hogy elbírják a testét.

Amikor a felemelkedés vágyát nem bírta le, egyik tárgyról a másikra ugrált, amíg jó magasra feljutott – és akkor ott ücsörgött, s rikácsol, hogy Picur vigye le, mivel még nem bízott szárnyaiban. Picur így szólt hozzá:

– A madár-anyukád most sokkal többet tudna segíteni, mint én.

De azért elment a létráért, felkúszott a tető gerincére, és levette a kéményről vagy a hosszgerendáról, miközben a Tulok alattuk ücsörgött, és gúnyolódva mondta, milyen bolond a madár.

A madár életének ebben a szakaszában a Tulok számtalanszor gyötörte Picurt a varjú miatt. Már régen ráébredt, hogy a Legidősebb arra használta fel a madarat, hogy Picur nyelvét elnémítsa. Láta, ahogy Picur visszafojtja dühét, és arcát a varjú hátába temeti, szoroson magához ölelve a madarat. Azt mondta a feleségének:

– Na hallod! Jó móka borsot törni a kölyök orra alá, s elnézni, ahogy ahhoz a nyavalyás vetési varjúhoz bújik, miközben majd kipukkad a méregtől.

– Azért vigyázz! – figyelmeztette a felesége. – Itt most jól elvagyunk. Vagy vissza akarsz vinni a taposómalomba? Netán te magad iparkodsz munka után nézni?

A férfi mogorván nézett rá. Picurt hol ezért, hol azért küldte. Amikor a Legidősebb is ott volt, a kislány morcosan engedelmeskedett. Amikor nem volt ott a nővére, nem fogadott szót, a házaspár pedig beárulta.

Lassacsckán Picurnak feltűnt, a Legidősebb nem beszél arról, hogy meg kéne szabadulni a varjútól – ehelyett úgy büntette meg, hogy ostorral verte, leszidta vagy a szobájába zárta. A férfinak így nem maradt meg az az öröme, hogy kínozza a kislányt, hiszen erre nem használhatta fel a varjút.

Mielőtt a varjú megtanulta használni a szárnyait, Smith egy napon megfogta, felültette a szárítókötélre, s elkezdte vadul le-föl rángatni azt. A kis madár addig kapaszkodott a kötéltre, amíg a lába bírta, majd lehuppant a kőre és Picurért rikoltzott. Ő pedig kivágta az ajtót, és már ro-

hant is. Mögötte a Legidősebb, aki a férfi szemébe nézett, és így szólt:

– Smith úr, a kegyetlenkedést nem szeretem!

– De ez csak egy ronda varjú – válaszolta a férfi, s dölyfösen vállat vont.

Amikor Kormos – így hívta Picur a varjút – szárnyra kapott, mozdulatai és egész természete gyorsabb lett. Élvezni kezdte, hogy az embereket megréfalja és ugratja.

– Te varjú, te egyre huncutabb vagy – szólt Nagyobb, miközben a tollseprűvel Kormosra csapott, aki csőrében egy kis porcelánkutyával pimaszul szemlélte a lányt az ablakpárkányról, közben rekedten káromgott és fejét félrebillentette.

Nagyobb leöntötte egy felmosóvödörrel, benne szappan, sikálókefe meg minden. A madár lerázta fényes tolláról a vizet, ivott a pocsoljából, erős csőrére felszurta a szappant, és átrepült az udvaron, Nagyobb 'A szappanom!' jajveszékélésével kísérve.

– Milyen nagyszerű lehet bolondá tenni az embereket, majd magasra vagy messzire repülni a szitkozódásaik elől, hogy meg se tudják dobni valamivel! – sóhajtotta Picur. – De a vízimadaraknak még jobb lehet, hiszen nemcsak a földön és a levegőben, hanem a vízben is lehetnek!

Nagyobb türelmetlenül dobbantott a lábával:

– Ide figyelj, Picur! Nehogy valami vízi madarat is haza merj hozni!

Picur alig győzött lépést tartani Kormos csintalanságaival: először a családtagok jelentek meg nála panaszokkal, utánuk pedig a varjú keresett nála vigasztalást. Hol az egyik, hol a másik, fel-le, le és fel: úgy érezte magát, mint a mérlegghinta tengelye, amelynek két végén a gondok ülnek.

A Tulok csónakot épített Legidősebb hátsó udvarában. A varjú a juhar-

fáról figyelte. Amikor a Tulok éppen nem volt ott, a varjú ellopta a kisebb szerszámokat és a szögeket. Noha a Tulok sosem látta, sejtette, ki a bűnös, és panaszkodott Legidősebbnél.

– Jobb lenne, ha a helyükre tenné a szerszámokat, amikor befejezi a munkát! – mondta a Legidősebb.

Kormos nagyon örült egy-egy kis darab friss húsnak. A Legidősebb, miközben sütötte a karajt, a küszöb mögül ragyogó feketeségből egy szürke szempárt látott felé pislogni.

– Nem, szó sem lehet róla, varjú! – mondta, és becsukta előtte az ajtót.

De egy madárnak az ablak éppolyan jó, mint az ajtó. Kifigyelte, amikor a Legidősebb belép a spájzba, és már repült is be a konyhába. A sitergő serpenyő fölött lebegett – gondosan kiválasztotta a legszebb szeletet. Ekkor a Legidősebb fakanala csattant a hátán. A karajszelet pedig a forró tűzhelyre pottyant. De a varjú ekkorra már megkóstolta. Dacosan szembe-szegült a Legidősebb ütéseivel, átugrott a forró tűzhelylapon, a lábát is megégette, de csak visszaszerezte a karajt. Miután elmenekült, a szeneskannába vonult vissza, ahol morcosan hol az egyik, hol a másik lábát ápolgatta. Picur vajjal kente be a sebeit, és megvigasztalta. Ebédkor Legnagyobb – szemében huncut kacsinással – elmesélte a történetet a többieknek. Mindenki nevetett, majd a többiek is elbeszélték a varjú egy-egy csínytevését.

Egyedül a Tulok nem nevetett – ő mogorván nézett maga elé. A felesége megszólalt:

– Fel nem tudom fogni, miért bajlódik valaki egy ilyen bosszantó dologgal, mint ez a varjú. – Tulok jóváhagyóan nézett a feleségére, majd hozzátette:

– Nem sokáig tartanak már a csínytevésai, és a kölyök sem fog vigyorgni, ha kitekerem annak a dögnak a nyakát. Márpedig ez fog történni, ha rajtakapom, hogy ellopja a szerszámaimat.

– Ne merje! Maga tulok! Maga élódsi! A varjú hozzánk tartozik, maga pedig nem! – kelt ki magából Picur.

– Picur, menj ki a szobából! – a Legidősebb hangja hideg és kemény volt; arca mint a gránit.

Amint felfelé ment a lépcsőn, találkozott azzal az asszonnyal, aki kivitte a varjúért.

– Varjú-bajok vannak, Picur?

Picur bólintott.

– Az a barom tulok...

– Egy fekete varjú, lányom...

– A rokon asszony ujjával megfenyegette, fejét csóválta, és táskáját is felé lódította.

Picur a hálószoza ablakához ment. Látta, hogy a varjú az istálló vizeshordója peremén ül. S ahogy nézegette, egy fényes tárgy pottyant a csőréből a hordóba.

– Kormos! – kiáltott.

– Káár! – jött a válasz rögvest.

A madár odarepült hozzá.

Amikor az ostor és a Legnagyobb jobb belátásra bírták Picurt, sajtó sebekkel és dühösen odament a vizeshordóhoz. Az áttetsző víz alján jó pár fénylő szerszámot és szöveget látott.

Nagyobb azt súgta Legidősebb fülebe:

– A 'vadon szava' megoldást jelenthet a varjú-bajra.

A Legidősebb szemöldökét összehívta, és hátat fordított. Középső mereven nézett maga elé. A Tulok és a felesége vigyorgott. Picur, aki nagyon figyelt minden rezzenést, köténye sarkából kötelet sodort. A bérbe vett nyaraló pázsitján álltak mindannyian.

A tengerhez közel volt, az erdő szélén, ahol Kormos kikelt a tojásból. A varjú választhatott: visszatér testvérei közé, vagy továbbra is az emberek fogságában marad. A varjúcsapat egy közeli fűzfán gyülekezett, lármázva csalogatták. A fűzfa kalitka a fűvön volt, ajtaja nyitva. Hat macska mászott ki belőle, lábukat maguk alá húzták, testüket hosszúra nyújtották, átosontak a fűvön a legközelebbi búvóhelyre. Az utolsó macska farkába belecsípett a varjú, így az nyávogott egyet és kiszaladt, majd peckesen kísétált a varjú is. Megállt, hogy felborzolt tollából kipiszkálja a macskaszórt. Hallotta a varjakat, de nem káromgott vissza nekik. Megrázta magát, lehajolt, szárnyát kiterjesztette, és elfoglalta helyét a rajban; tökéletes varjú, éppolyan fekete, mint azok, de belül más volt: az emberek hangjából felismerte, hogy megvédik, szeretik vagy mérgesek rá. Az állatok tudásával megértette a különbséget az emberi nevetés és sírás között; itt, a fűzfákon, tollas testvérei körében érezte a feszült figyelmet az őt figyelő és szerető emberek tekintetében.

Picur vállára röppent.

A vadmadárraj elrepült. Az embercsoport szétszéledt. Picur és a varjúja egyedül maradt.

Azon a nyáron a madár a körülötte élő emberek türelmét a végsőkéig próbára tette – a párnák ciháját feltépte, hiszen remek dolog volt nézni, ahogy röpköd a toll szanaszét; a gyufát kihajigálta az ablakon, egy látogatóba jött kislány babájának a szemét kicsípte, leopta a hölgyek kalapjáról a virágokat és tollakat, megdézsmálta az éléskamrát, megcsipkedte a macskák farkát, gyötörte a kanárit; mindenfélét tépett és lopott. Sok mindenhez hozzáfért, mivel kevés volt a fiók és a zárt polc, az ajtók és ablakok pedig mindig nyitva voltak.

Eltűnt a Tulok borotvája és a felesége hajsütő vasa.

– Az az átkozott varjú! – motyogta a Tulok. De mindenki azt válaszolta, hogy az lehetetlen, hiszen túl nehezek egy varjú csőrének. Egy héten át mindenki az eltűnt tárgyak után vadászott.

Hétnapos szakállával a Tulok úgy festett, mint egy kalóz. Felesége haja úgy nézett ki, mint a szalmakazal. A kedvük hétszer rosszabb volt, mint általában. Egy héttel később a varjú egy fa tetején kuncogott – Picur felmászott hozzá, hogy megnézzze, mi a helyzet: amint lemászott a fáról, gunyoros meghajlás kíséretében adta vissza a Tuloknak megrozsdásodott borotváját.

A Tulok úgy állt bosszút a varjún, hogy a madár alvóhelye közelében lévő lódarázs fészket piszkálta meg. Erre a madár szeme körül lódarazsak rajzottak mérges fullánkjakkal. A fájdalomtól meggyötört madár Picurhoz repült. Ahogy elhajtotta a lódarazsakat a madárról, a bokrokból kuncogást hallott: a Tulok volt az, kezében kövek – az egyikkel éppen arra készült, hogy megdobja a madarat.

– Gyáva, gonosz, semmirekellő! Maga henceg az őseivel? Maga még csak nem is úriember! – ripakodott rá Picur.

A Tulok rohant elpanaszolni a feleségének, hogy a kölyök megsértette őt. A felesége pedig rohant a Legidősebbhez. A Legidősebb rohant az ostorért.

A Tulok Smith az ablakhoz ült a szobában – minden ostorcsapás gyógyír volt úri sebeire. A verés végeztével Picur futott volna ki a házból, de megbotlott a férfi kinyújtott lábában.

– Bocs, kölyök! – Kibírhatatlan volt ez a káröröm.

Picur kimenekült a mezőkön túlra, az erdőbe. A varjú heves szárnyacsapko-

dással követte. A lány arcát a fák alatt, a vastag mohatakaróba rejtve, hangyák és bogarak között sírta el bánatát a földnek. Kormos a hátán fel-alá járkált, viháncolt, Picur füle körül a haját csipdeste, szárnyát csapkodta, fejét hol erre, hol arra fordította. Majd leugrott a térdeplő lánykáról, és megpróbálta csórét a mohán keresztülfújni, hogy arcába nézhessen. Lány torokhangot adott ki magából, ahogy a lány ujjait csipkedte. Gyöngéden dúdolgatott, mintha anyavarjú tanítgatná fiókait, hogy nézzenek szembe a világgal és repüljenek ki a fészekből. Ebben a pillanatban a felnőtt varjú helyet cserélt azzal a lánykával, aki őt babusgatta.

Picur megfordult és a varjúra nevetett:

– Micsoda dagadt szemű madár-ijesztők vagyunk! Kormos, a helyedben én visszamennék a varjak közé.

De a varjú fejét a lány kezébe tette, megint varjúfióka lett, s azt várta, hogy dédelgesse, babusgassa egy emberfióka.

A Tulok folytatta a csónaképítést, a varjú pedig a lopkodást. A férfi rajtakapta, amint éppen a csónak eresztékeiből tépkedi ki a kócot. Dühöngve ment a Legidősebbhez, és követelte, hogy tegyék el láb alól a varjút. A Legidősebb megint csak azzal válaszolt:

– Smith úr, már egyszer tanácsoltam önnek, hogy a szerszámait a ládájukban tartsa, amikor nem dolgozik velük. – Már a Legidősebb is unta a férfi basáskodását. Egyre feszültebb volt a hangulat a háziasszony és a vendégek között.

Kormos számára a legjobb alkalom akkor adódott, amikor a család reggelente imádkozott, és a Legidősebb komor tekintettel egy kis fekete könyvből olvasott fel. Picur az ablakmélyedésben térdelt, és csalogatta a madarat, hogy figyelmét megoszt-

hassa a Legidősebb imája és a madár csínyjei között. A madár ilyenkor beugrott az ablakon, Picur kezébe csúszott, ragyogó tolla még meleg volt a napsütéstől. Legidősebb meglátta ezt.

– Istenkáromlás imádkozás közben varjúval foglalatoskodni!

– Ha imádkoztál volna, ahelyett hogy leselkedsz, meg sem láttad volna ezt – vágott vissza Picur.

– Hess! – A Legidősebb átment a szobán, az imakönyvvel rácsapott a varjúra, kikergette a szobából és becsukta az ablakot.

Amint a varjú megbántottan lépkedett az ösvényen, Picur azt motyogta magában:

– Vissza fogja fizetni!

Úgy is lett. Nagyobb cipősarkának ideges kopogása a hallból azt jelezte, hogy ez máris megtörtént. A nővére kivágta az étkező ajtaját, és azt sikította:

– Ez már több a soknál! Nézzétek meg!

Mindenki felállt a reggelitől, s követték a nappaliba, ahol majd elállt a lélegzetük. A kandallópárkányról eltűntek Nagyobb csecsebecsei: a kőpadlón heverték összetörve, diribdarabban, miután lesöpörte őket a madár.

– Lányok! Nézzetek a nénikénkre! Végre bosszút álltam! – kuncogott Picur.

A napsugarak átragyogtak a nagynénjük fényképén a szemé helyett tántogó két lyukon. Még a keretből is ki lett tépve. A meggörbült keménypapíron a nagynéni szája vigyorra görbült. Egy másik csípés eredményeként arcán gödröcske tűnt fel, ami ellentétes volt a természetével. A Középső óvatosan visszajára fordította a fényképet.

– Ne tedd ezt! – kiáltott fel Picur. – Inkább tüzet köpne ránk, mint hogy orrát a poros padlóba dörgölje!

– Szégyelld magad, Picur!

De még a Legnagyobb dörgedel-mét is felülmúlta a hallból jövő ricsaj.

– Asszonyom, ha azt a fekete ördögöt nem zárják be, nem to'k kitergetni. Elcseni a csipeszeket! A kitergetett ruhák sorra leesnek!

A Legidősebb teljesen összezavarodott, de azért kiment, hogy megnyugtassa a mosónőt. Ahogy elhaladt Picur mellett, odasúgta:

– El kell tűnnie, Picur! Intézd, ahogy akarod, de tűnjön el!

– Boldogan kivitelezem – szólalt meg egy hang Picur könyöke magasságában. A Tulok, undorító krákogás kíséretében, durva ujját végighúzta a nyaka előtt. A Legidősebb mély megvetéssel nézett vissza rá. Picur fejét a karjába temetve rohant ki a szobából.

– Megtettem – mondta a Legidősebbnek aznap este szánalmas, vékony hangon.

– Hogyan?

– Üzentem annak a fiúnak a hajón, hogy elviheti Kormost.

– Annak, aki kérte, hogy szerezze neki egy varjút? Örülni fog. Ezek meg – mutatott a vendégszoba felé – elmennek. – Fel akarta vidítani Picurt.

Egy héttel később Picur a Legidősebb előtt állt.

– A hajó már elhagyta a kikötőt. Túl későn ért oda az üzenetem.

A Legidősebb úgy tett, mintha nem is figyelne oda.

– Minden ablakra szúnyoghálót szereltetek, és jobb lenne éjszakára kalitkába zárni Kormost. A varjak korán ébrednek.

A Legidősebb átment az udvaron. Kötényében gondosan bebugyolálva vitt valamit.

– Mi az? – kérdezte a Nagyobb.

– A varjú.

– Hogyhogy?

– Lelőtték. A kölyköknek meg kell tiltani, hogy lövöldözzenek! Mindig rosszul céloznak. Az egész varjúraj el-

röpült; csak egyetlenegy, Kormos maradt az ágon. Persze hogy eltalálták.

– Ó, milyen szerencsétlenség, hogy pont ő... – szólta Nagyobb.

A Középső odament, belenézett a köténybe, s szokásos közönyös hallgatását megtörve így szólott:

– Sajnálom.

Picur a favágó tőke mellett térdelt, fejét a forgács közé rejtette, könnyei lecsorogtak a fűrészporba. Nagyobb olyan hangosan jegyezte meg, hogy Picur is meghallja:

– Igazából nem is bosszantottak a csínytevésői.

– Az óráim nem is tört el, amikor kidobta az ablakon – tette hozzá a Középső.

A Legidősebb kioldotta a köténye szalagját, belepólyálta a madarat, foggott egy ásót, és elindult vele a kertbe. Az ásó hangjára Picur felállt, hajában forgácsok, szeme piros és duzzadt.

– Hagyjad, Picur, majd én... – mondta a Legidősebb. Picur látta, ahogy a fehér kötényen át apró piros folt szívárogt. Arcát ismét eltakarta.

– Már megint a varjú-baj, Picur?

Picur felugrott, és az idősebb rokon asszonnyal találta magát szemben.

– Nem lett igaza – válaszolta sírva. – Az én varjúim sosem hozott balszerencsét. Mindenkit megnevettetett. És megszabadított bennünket a Tuloktól.

Kürtösi Katalin fordítása

Emily Carr (1871–1945) kanadai festőművész, aki a Csendes-óceán partvidékének indián totemoszlopaikat festette meg a századfordulón, San Franciscóban, Londonban és Párizsban tanult, az expresszionista festészet egyedi mesterének tartják. A két világháború közötti években kezdett írni az ún. 'élettörténetek' alműfajába sorolható elbeszéléseket, rendezte sajtó alá naplóját.